

Mary Shelley

Scriitoarea care a creat
un monstru cu inimă

Micii mei
EROI

V-ați imaginat vreodată un monstru sau ceva ce nu există în viața reală? De exemplu, păianjeni uriași sau farfurii zburătoare? Eu, da. De fapt, sunt celebră tocmai pentru că am făcut-o. Am inventat o creatură înfricoșătoare, i-am scris povestea și așa am devenit cunoscuți amândoi.

Adevărul este că nu mi-a fost deloc ușor. A trebuit să le țin piept tuturor celor care credeau că o femeie nu este în stare să scrie bine. În plus, în doar câțiva ani i-am pierdut pe unii dintre oamenii cei mai dragi. Dar mi-am revenit și am reușit să merg mai departe, devenind o scriitoare respectată. Astăzi, două sute de ani mai târziu, oamenii încă îmi citesc poveștile.

Mă numesc Mary Wollstonecraft Godwin, dar toată lumea mă cunoaște ca Mary W. Shelley, creatoarea lui Frankenstein. Dacă vrei să știi cum am reușit, urmează aceste amprente uriașe și îți voi spune.

Iată povestea mea.

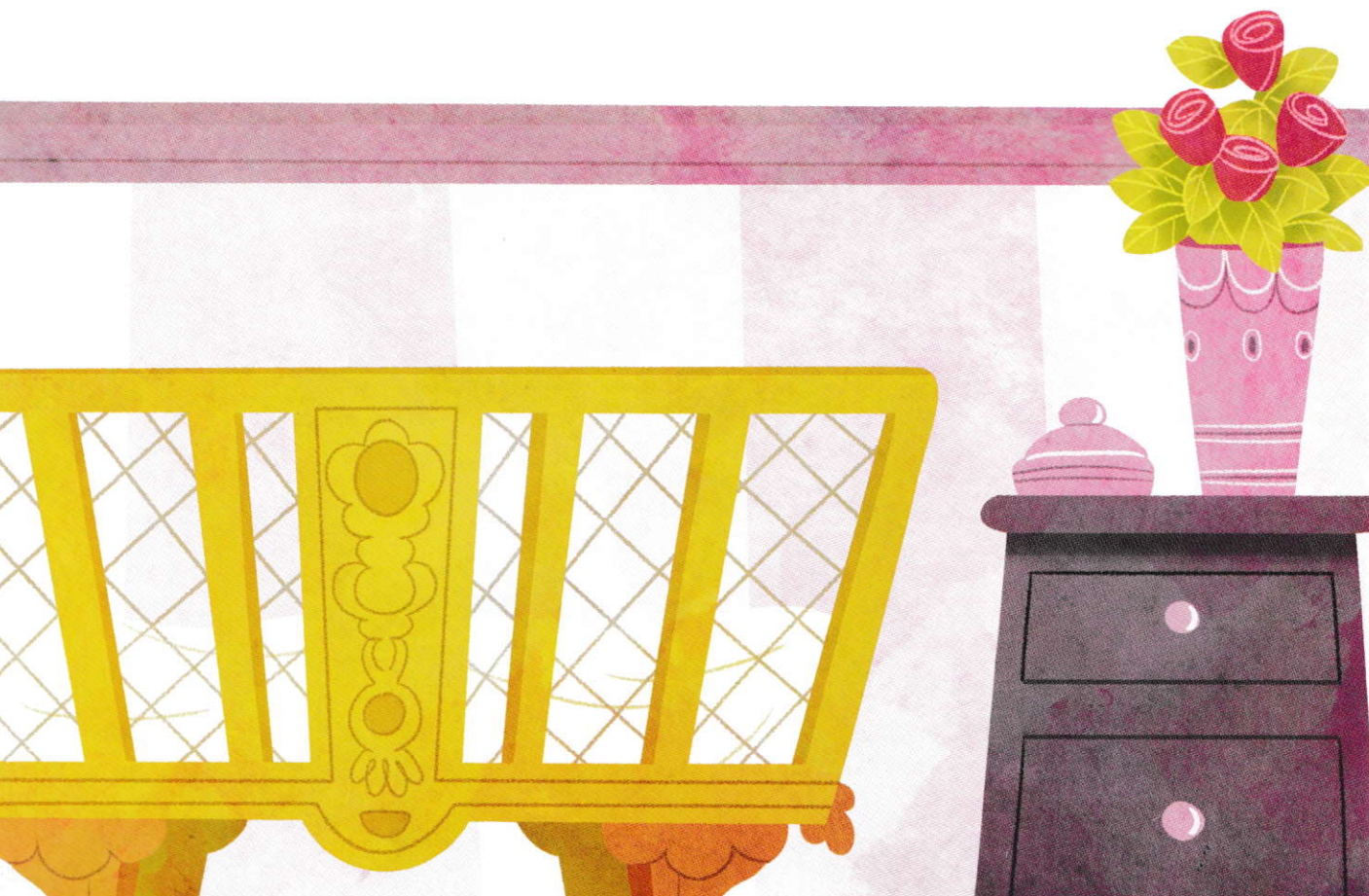

M-am născut pe 30 august 1797, în Londra, într-o familie însuflețită de o mare pasiune pentru cultură. Tatăl meu, William Godwin, a fost scriitor și filosof și a publicat o carte foarte importantă despre filosofia politică. Mama mea, Mary Wollstonecraft, a fost de asemenea scriitoare și a scris o piesă în care apăra ideea că femeile ar trebui să aibă aceleași drepturi ca bărbații, ceea ce, la acea vreme, era o atitudine cu adevărat revoluționară.

Părinții mei s-au iubit foarte mult și au așteptat cu nerăbdare nașterea mea.

- Ce nume o să-i punem?
- O să o numim ca pe tine, Mary. Cu siguranță, va fi minunată, la fel ca mama ei.
- Oh, William, abia aștept să vină pe lume!

Dar atunci s-a întâmplat ceva groaznic. Imediat după nașterea mea, mama s-a îmbolnăvit, și starea ei de sănătate s-a agravat repede. Câteva zile mai târziu, a murit, iar eu și tata am rămas singuri.

Tata s-a întristat foarte tare. Deși câțiva ani mai târziu s-a recăsătorit, niciunul dintre noi nu a uitat de mama. Depănam cu drag amintiri, iar eu mă bucuram de fiecare dată când îmi povestea despre ea.

Uneori mergeam la cimitir, la mormântul mamei. Pentru că ne chema la fel, am învățat literele din numele meu citindu-le pe piatra ei de mormânt. Cimitirul nu mi se părea un loc înfricoșător, pentru că acolo puteam vorbi cu ea. **Îmi părea rău că n-o cunoscusem, dar să stau la mormântul ei și să-i citesc cărțile a devenit curând o obișnuință plăcută pentru mine.**

- Bună, mamă, astăzi ajung mai târziu. Continuăm cu capitoul al doilea? Bine?

Îi spuneam ce credeam despre cărțile ei și ce părți îmi plăceau mai mult. De-a lungul timpului, m-am obișnuit să o vizitez nu doar ca să citesc, ci și ca să-mi pun ordine în gânduri și ca să nu mă simt singură.

Însă acasă lucrurile s-au complicat: afacerile tatălui meu nu mergeau bine și am început să avem probleme cu banii. În plus, nu mă înțelegeam prea bine cu mama vitregă. Așa că, atunci când am împlinit 15 ani, am mers să locuiesc o perioadă la familia Baxter, niște prieteni care trăiau în Scoția.

Pentru prima dată în viață, m-am simțit liberă: m-am îndrăgostit de peisajul scoțian, **m-am împrietenit cu fiicele domnului Baxter** și am început să fac plimbări lungi în grădina casei sau prin munții din apropiere.